

Autorica
Inna Moore

Glavna urednica
Ina Špiček

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Petra Petrović

Lektura
Anđelka Blažević

Grafičko oblikovanje
David Dreta

Prijelom teksta
David Dreta

Tisak
Booksfactory.hr Szczecin, 2023.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8457-13-5

COPYRIGHT© INNAMORATA, 2023.

Izgubljen

INNA MOORE

Izgubljen

Selena

„Ako si ti sretna s ovime, i ja sam.“

Majčina je ruka stisnula moju dok se kroz otvoreni prozor oko nas razlijegao zvuk romantične glazbe pomiješan s glasovima uzvanika. Vjenčanje koje je trebalo početi za pola sata bilo je veliko i raskošno, upriličeno u Atticusovu penthausu na vrhu masivne zgrade odakle je sa Staten Islanda pucao veličanstven pogled na Lower Bay.

„Jako sam sretna, dušo. Atticus je divan čovjek. Daje mi sve što mi treba, sve ono što nisam prije imala“, spokojno je rekla. Razumjela sam njezinu potrebu za mirnim i sigurnim životom još otkako smo otišle iz Meksika od mog oca. Pamtila sam njezin odlučan pogled okupan suzama i svoju ruku u njezinoj. Od tada okusile smo sve: siromaštvo, borbu, očaj, bankrot, tugu, izdaju, no izgledalo je kao da je mojoj majci sudbina konačno bila naklonjena kad je upoznala naočitog Grka koji je i u mojim očima bio zaista pravi muškarac s manirama.

Majka je cvjetala od zadovoljstva i pažnje kojom ju je darivao. Stoga me nije čudilo kad ju je zaprosio i organizirao vjenčanje po njezinu ukusu. Njegov je jedini uvjet bio da bude veliko, kao što je to običaj u Grčkoj, kako je znao reći. Nismo imale koga pozvati od obitelji, ali je mama pristala, želeći udovoljiti svojem novom partneru.

Imala sam osamnaest godina i zadivilo me sve što sam tada prvi put vidjela. Skulpture od leda, fontane od čokolade, jela kojima nisam znala izgovoriti ime. Sve je bilo više nego savršeno. Organizatori vjenčanja hodali su uokolo govoreći u male mikrofone i noseći u rukama debele rokovnike. Okretali su olovke u rukama izgledajući veoma zaposleno dok je moja majka mirno i zadovoljno gledala svoj odraz u ogledalu. Pomaknula sam pramen njezine crne kose s lica te uzela brončano rumenilo da joj upotpunim šminku. Nije ni bila svjesna svoje egzotične ljepote. Govorili su nam da smo slične, a ja sam tako jako željela u to vjerovati. Jedino u karakterima nismo bile slične. Ona je bila blaga, ja temperamentna. Ona povučena, ja glasna i otvorena.

„Gospođo Ramirez? Budite spremni, uskoro izlazimo.“

Netko je provirio u sobu u kojoj se majka spremala. Njezina je krem haljina bila više nego dostojna naziva vjenčanica. Pristajala je uz buket ružičastih dalija, koje je voljela i uzgajala još odmalena.

„Spreme smo, zar ne?“ Uzdahnula je i uzela svoju ruku u svoju, onako kako sam voljela, čvrstinom i toplinom koje su značile sigurnost.

„Uvijek, na sve.“

Ja sam bila ta koja ju je trebala predati.

Toliko smo bile same.

„Daj mi samo minutu, srce“, zamolila je, stoga sam joj udovoljila. Izašla sam, još uvijek promatrajući na koju stranu krenuti jer... ovo je od danas trebao postati moj novi dom, a ja se još nisam snalazila po gotovo dvjesto kvadrata stana na dvije etaže. Pogledala sam nalijevo i potom popravila crvenu haljinu koju mi je mama poklonila za ovu prigodu. Srebrne štikle bile su savršene. Sve je bilo *gotovo* savršeno.

Krenula sam nalijevo i izašla na terasu gdje se obred trebao odvijati. Uхватила sam Atticusov pogled. Smiješkom me pozdravio pa sam mu jednako uzvratila. Promotriala sam sve ljude oko njega kad mi se pojavilo pitanje.

Koji je od njih bio Atticusov sin?

Zanimalo me jer je on trebao biti moj polubrat.

Imat ću brata. Radovala me ta pomisao, da ću imati veću obitelj, da će se on možda brinuti o meni, da će mi davati savjete o dečkima i svim onim problemima koji me čekaju tamo negdje iza ugla. Ako je bio imalo sličan Atticusu, znala sam da ću ga brzo zavoljeti.

„Krenite po mladenku“, šapnuo mi je jedan od organizatora, na što sam se trgnula i krenula po majku. Koračala sam hodnikom prema njezinoj sobi kad sam u dnu hodnika ugledala muškarca u crnom odijelu kako izlazi iz ženskog toaleta. Njegova koža bila je preplanula, isticala se naspram biserno bijele košulje čiji je ovratnik dodirivao njegov vrat. Nešto me privuklo da ga pomnije promotrim.

Nakašljala sam se i uhvatila kvaku, a onda zastala kad je iza njega izašla jedna od organizatorica popravljajući svoju kosu. Kad me ugledala, spustila je pogled poput okrivljenice te brzo pobjegla.

Izgubljen

„Zbilja?“ nisam odoljela da joj ne dobacim dok je žurila pored mene. No muškarac, visok i jak, stao mi se približavati sporim korakom. Košulja mu je bila nemarno otkopčana ispod sakoa, crna kosa zalizana prema unatrag, dok mu je nekoliko nestašnih pramenova ipak uspjelo pobjeći preko lica. Korak mu je bio samodopadan, a pogled... Pogled iza zelenih šarenica bio je arogantan i ohol. Taj pogled kao da je govorio:

„Uхватила si me, pa što? Htio sam biti uhvaćen.“

Energija koju je odašiljao bila je neprijateljska, a ozbiljan izraz lica nimalo dobroćudan. Nastojala sam držati pogled pun ukora na njemu jer je isto vrijedilo za njega kao i za ženu s kojom se drpao na maminu vjenčanju u toaletu. Kad je zastao ispred mene, pogled mu se spustio niz moje tijelo, a rub pune, sočne usnice podigao se u podrugljiv cerek.

Tada je rekao nešto što me ostavilo nijemom:

„Sestrice.“

Dok sam trepnula, već je nestao niz hodnik. Kvaka se u mojoj ruci pomaknula kad je moja majka s unutarnje strane počela otvarati vrata.

„Idemo?“ priupitala je. Čula sam pitanje, ali nisam odgovorila.

„Što je, srce? Koga si vidjela?“ Stala je ispred mene i pogledala niz hodnik kamo je moj pogled još bježao.

„Hm... Evandera“, izustila sam njegovo ime kao da mi je potpuna nepoznanica, iako sam ga čula bezbroj puta dosad. Uvijek u dobrom kontekstu, no ovo sad... Nije se slagalo s tim dojmom.

„I, kakav je?“

Majka me povela prema terasi dok sam pokušavala smisliti odgovor približno sličan osjećaju koji je ostavio u meni.

„Drukčiji od svega što sam očekivala.“

Kasnije sam pokušala uhvatiti njegov lik, prići mu, upoznati se, ali nisam ga više vidjela.

Ni taj dan, ni idući, ni za deset dana.

Tek za deset godina.

I tada je bio posve...

Neočekivan.

Selena

Sadašnjost

Voljela sam i mrzila svoj posao u isto vrijeme. Sam poziv bio je više nego human, u službi očuvanja onoga čovjeku najvažnijeg - zdravlja. Odlično sam funkcionirala pod stresom, štoviše, tada sam bila najučinkovitija. Radila sam sa svim sortama ljudi, od ugodnih do onih užasnih, od čistih do vrlo zapuštenih, od onih s običnim porezotinama pa do onih na korak do smrti.

Nisam negodovala ni kad bih morala ostajati duže, ni kad bih morala pokriti kolege i kolege, ali u ovom sam trenu, na ovaj dan, bila izrazito nezadovoljna.

„Šefice, stvarno ne mogu ostati više ni minute. Po prvi put u godini dana odbijam jer danas nije bilo koji dan. Meni je bitan dan i moram biti na jednom mjestu točno za pola sata.“

Stajala sam pred Morganicom, svojom šeficom, i uporno je gledala u oči. Nije uspjela održati kontakt sa mnom jer je znala kako je svaki njezin prohtjev već pretjeran. Imala sam toliko prekovremenih sati da nisam po zakonu smjela to ni upisati u satnicu.

„Žao mi je, Selena, ali pustila sam Ruth kući, dakle, ti moraš ostati.“

„Žao je i meni, ali ne ostajem. Danas ne. Svaki drugi dan da, danas ne.“ Nisam namjeravala predati bitku. Već sam skidala pločicu sa svojim imenom kad me pokosila pogledom. Stajale smo nasred hodnika na intenzivnoj.

„Što je to bitno danas da, eto, ne možeš ostati? Ruth ima dijete.“ Nadigla sam obrvu.

„A ja nemam dijete, shodno tome, nemam nikakav život? Danas je godišnjica smrti moje majke“, izustila sam držeći glas pod kontrolom. Uza sve što sam znala, nisam joj mogla pomoći prije pet godina. Jedno se jutro jednostavno nije probudila.

„I zato žuriš kamo? Ništa se neće dogoditi, grob ostaje na istom mjestu i sutra.“

Njezin se lakomisleni i zajedljivi odgovor prolio po mojem licu kao najžešća kiselina. Ostala sam zuriti u nju, osjećajući kako mi se povlači sva krv iz lica. Nijemo sam zavrtjela glavom,

Izgubljen

skinula pločicu s imenom i tutnula joj u ruku kao znak protesta.

U roku od nekoliko minuta bila sam izvan bolnice, nakon što sam se presvukla, držeći suze pod velom ljutnje da mi se nakupljaju dok brana ne pukne.

Moj je vreli temperament unutar moje nutrine buktao toliko da mi je želudac bio lava. S godinama sam naučila kontrolirati svoj jezik i naglu ćud barem pred nadređenima i pacijentima. Tome je zaslužan bio Atticus, muž moje pokojne majke. On me učio kako primiriti vatru, kako ublažiti žuč, kako sebi olakšati, kako ne otjerati sve od sebe oštrinom i otvorenošću. Bojala sam se u nekim trenucima da sam bila i previše *primirena*.

Upravo sam zbog njega i žurila zato što smo kao i svake godine trebali zajedno otići na majčin grob. Ove godine za njega je to bilo teže nego prije. Ove godine vozili su ga iz staračkoga doma. Njegova desna ruka, Laios, bio mu je uvijek dostupan, skrbeći se o svim njegovim potrebama, stoga mu je sredio smještaj.

Do prije tri mjeseca ja sam bila ta koja ga je nakon moždanog udara hranila, kupala, oblačila. Čim mu se stanje poboljšalo, čim je mogao bolje komunicirati, zatražio je da ide na skrb drugamo, kako meni ne bi bio na teret. Njegov i majčin dom od tada je zjapio prazan. Njegov i majčin antikvarijat, u kojem su se upoznali, koji je on kupio njoj kao vjenčani dar, bio je jednako pust.

Moje srce bilo je jednako pusto bez majke i oca, koji je bio bolji od mojeg rođenog. Bila sam nadomak groblju kad mi je sat pokazao kako neću zakasniti. Doći ću na vrijeme.

Atticus je vrlo cijenio točnost i tome me učio.

„Poštuj tuđe vrijeme. Ono je jedno od najdragocjenijih stvari koje čovjek ima na ovom svijetu. Uz slobodu i izbor. Nikad ne znaš koliko ga zapravo imaš, zar ne? Stoga cijeni svaku minutu i živi svaki tren.“

A ja sam živjela, Bože, kako sam živjela dok je majka bila živa! Kako su me mazili i pazili, usmjeravajući me prema dobrim izborima, istodobno mi pružajući više nego sam mogla zamisliti.

Posegnula sam za naočalama iz pretinca jer je zubato sunce silazilo na obzor, usto, znala sam kako ću plakati i njima sakriti suze. Nisam često plakala, ali događalo se da puknem zbog sitnice.

Ovo danas nije bila sitnica. Bio je naš mali obred. Atticus i ja prvo bismo sjeli pored groba, ispričali majci kako smo proveli

svaki blagdan, što smo kuhali, što smo pili, a on bi joj ispričao koje je knjige pročitao obrazlažući koja bi se njoj svidjela, a koja ne. Pri samoj pomisli da danas neće moći reći sve što je prije mogao, već sam gutala knedle. Kvrapcu, nisam se trebala još rasplakati, ne ovdje nasred parkinga.

Požurila sam prema groblju, navlačeći ogromnu torbu preko ramena. Sitni je šljunak škripao pod mojim stopalima dok sam marširala prema našoj grobnici, pogledavajući na desnu stranu odakle je Laios trebao dovesti Atticusa u kolicima, po pristupnom putu.

Još iz daljine čitala sam majčino ime na mramoru, dok mi se duša stiskala na veličinu maka.

„Gloria Ramirez Kallis.“

Nisam se još uvijek bila pomirila s time da sam s majčanim odlaskom ostala posve sama. Bez ikoga koga sam znala, ikoga svoje krvi. Osim Atticusa. Svojega drugog, zapravo, jedinog oca kojeg sam poznavala.

Stoga mi je bio toliko bitan da ni u trenu kad sam sjela na grob i prstima pozdravila majku, nisam bez njega mogla početi skidati s duše svoju ispovijest. A misli su mi se samo gomilale. Htjela sam joj reći kako ne želim više raditi s bezdušnim ljudima poput Morganice, kako mislim da je vrijeme da s Oliverom sve prijede na ozbiljniju razinu s ove trenutačne, gdje smo održavali vezu na daljinu, viđajući se dvaput mjesečno kad bi došao u grad, kako mi ona... tako jako nedostaje.

Pogledala sam opet na sat i pogledom okružila oko sebe. Atticus je kasnio. On nikad nije kasnio.

„Gužve su“, promrmljala sam sama za sebe i ustala, kad sam niz jedan red ugledala Laiosa. Njegova se ćelava glava približavala meni, gotovo svjetlucajući na suncu. Podigla sam ruku, razdragano ga pozdravivši, a onda je uslijed zbunjenosti spustila. Bio je sam. Prilazio mi je ozbiljna lica, kao i uvijek u tamnom odijelu, tako služben i uslužan.

„Gospođice Ramirez“, izustio je kad je stao preda me, no i dalje sam šutjela, pokušavajući naslutiti gdje je Atticus. Čelo me gotovo boljelo od brige, dok je srce slutilo loše vijesti.

„Atticus kasni. Neće doći?“ Nokti su mi se zabili u dlanove dok sam čekala odgovor. Laios je samo odmahnuo glavom. „Hoće li doći kasnije? Sutra?“

Izgubljen

„Neće uopće doći“, izustio je potihom.

„Dobro, je li mu se zdravlje pogoršalo? Što se dogodilo? On ovo danas ne bi propustio.“

„Pokušao sam te dobiti na mobitel, no ugašen ti je.“ Počeo mi je objašnjavati, a onda mu je glas puknuo i tada sam znala. Ruka mi je poletjela na usta, kad je Laios kimnuo. „Neće više nikada doći. Jutros, točno u ono vrijeme kad je tvoja majka umrla, i on je zaklopio svoje oči.“

Nisam bila spremna na to.

Nisam bila spremna ostati posve sama.

Ipak sam morala biti spremna na sve što je uslijedilo nakon Atticusove smrti, iako se ja s time nisam uopće snašla. Laios je, kao i onda, sve preuzeo na sebe. Ja sam se samo morala pojaviti tamo gdje bi mi on rekao. Na grob sam odlazila svaki dan jer sam jedino tamo mogla razgovarati. Više ne samo s majkom, nego i s ocem. Oboje su bili dolje, zajedno, na istom mjestu. Slušali me. Voljeli me iz daljine.

Deseti dan od pogreba Laios me dočekaao nakon posla i poveo preko ceste u kafić.

„Gospođice Ramirez?“ Prije nego što je počeo s temom koju mi nije htio obznaniti u pozivu, prekinula sam ga.

„Dragi moj Laiose, molim te, slobodno me zovi Selena. Znamo se više od deset godina. Smatram te, u najmanju ruku, stricem.“

Usne su mu se blago raširile dok je privlačio svoju šalicu kave preko stola.

„U redu, Selena. Atticus me opunomoćio da prije njegove smrti izvršim samo još jedan zadatak. Bilo mu je toliko krivo što to nije ranije napravio, no, recimo to ovako, nitko nije očekivao njegovu bolest, kao ni Glorijinu smrt. Kad je shvatio kako je zaista toliko blizu kraja, zamolio me da sredim sve papire. I sredio sam.“

„Kakve papire?“

„Posvojio te, Selena. Prije nego što je umro i službeno je bio tvoj otac.“ I unatoč tome što sam u posljednjih deset dana prolila more suza, novi nalet istih gotovo me ugušio, da sam promucala:

„Kako... kako?“

„Ah, dobar odvjetnik i malo novca. Htio je nešto učiniti za tebe.“

„Ovo mi toliko znači jer ga uistinu volim kao da me on stvorio.“ Glas mi je drhtao, ali ovaj put jer sam bila toliko dirnuta.

„Potrebno je samo da staviš jedan potpis na čitavu tu dokumentaciju i to je to. To je on želio.“

„U redu, bit ću i više nego ponosna učiniti to.“

Od siline emocija teško sam taj dan više i o čemu mogla misliti. Bilo je to kao da mi je ispunio onu najskriveniju tajnu želju. Nakon bijega iz Meksika majka je mojega biološkog oca spomenula samo jednom, kad mi je obznanila da je umro i da više ne pitam za njega. Od tada sam ga zaboravila u potpunosti. U mojim mislima i srcu Atticus je bio moj jedini otac.

„I još jedna stvar. Ja neću biti tu jer se vraćam u Grčku svojoj obitelji, no idući je mjesec ostavinska rasprava“, nagovijestio mi je to kao da je nešto značajno, dok je ustajao od stola.

„U redu.“ Kimnula sam zureći u talog crne kave, još uvijek zatečena Atticusovim postupkom, da sam zaklopila oči i potihom zahvalila na toj časti.

„Žao mi je što neću biti tu uz tebe. Ne sumnjam da ćeš se snaći sa svime“, govorio je dok je već kretao od stola.

„S čime? S kime?“

Nisam ga najbolje razumjela, ali u trenu kad je stavio šešir na glavu i pozdravio me kimanjem, bila sam sigurna kako je izgovorio ono što nisam čula godinama:

„S Evanderom.“